

La Veu dels Lluïsos

Núms. 103 i 104 - febrer 2012

Foto: Toni Galitó

VESPRES DE JAZZ

Primer premi
PREMIS ATENEUS 2011
de Creativitat en Música

ACTIVITAT TEATRAL

...i més coses

MEDALLA D'HONOR DE BARCELONA

Membre de la Coordinadora d'Entitats, del Fòrum Cultural

del Districte Horta-Guinardó i de la Federació d'Ateneus de Barcelona

LLUÏSOS D'HORTA

Carrer de Feliu i Codina, 7 i 9
08031 BARCELONA
e-Mail: info@lluissoshorta.cat
http://www.lluissoshorta.cat

SUMARI:

La Junta informa	2
El nostre Consiliari.....	3
Necrològiques	3
Vida de les Seccions	5
Galeria fotogràfica ...	14-15
Una mica de tot	17
Opinió.....	20
Raconet infantil	22
Entrevista.....	24
Aquest món tant nostre	26
Fem historia	28

CONSELL DE REDACCIÓ:

Antoni F. Araujo

Dora Serra i Espada
(Correcció)

Pere Solé i Serra
(Correcció)

Salvador Casals i Gausachs
(Maquetació)

Han col·laborat en aquest número:

Antoni F. Araujo
Carlos Molina Saló
Cecília Font
Dora Serra i Espada
Ferran Homar
Glòria Tiñena
Josep Forn
Josep Magrans i Breu
Lara Garcia
Lluís Cuevas i García
Maria Franquesa
Mateu Terrats i Oliver
Quim Casals i Campmany
Ricard Terradas i Mut
Salvador Casals i Gausachs

La Junta Informa:

Estem molt contents de poder tornar a presentar-vos aquesta revista que és com la finestra de l'entitat. En ella veiem tot el que hem anat fent a casa nostra, totes les activitats, projectes, viatges; també una mica de la nostra història com a país i les entrançables entrevistes dels nostres socis.

Com bé sabeu hem fet un salt del mes de juliol de 2011 fins ara. Ha estat per motius de salut d'algú molt proper a les persones que es dediquen amb molt d'entusiasme i cura a editar aquest butlletí i fer d'ell una revista amena i distreta. Des de la junta, i segur que tots vosaltres penseu el mateix, volem agrair profundament tot l'esforç que suposa tenir aquesta revista a casa nostra. També volem encoratjar al grup de redacció i a tu que estàs llegint, a seguir obrint aquesta finestra i mostrar tota la vida que hi ha darrere les parets d'aquesta entitat que camina ja cap al 150 aniversari.

Una paraula eficaç

Al llarg de la vida escoltem de part de pares, mestres, educadors, dirigents polítics i religiosos, ensenyaments, doctrines, consells i propostes de tota mena, però no tot ens impacta de la mateixa manera, ni desvetlla el nostre interès, ni ens provoca admiració, ni té la mateixa influència en la nostra manera de pensar i de viure. Si analitzem els motius d'aquesta diferència segurament trobarem algunes coincidències, tant pel què fa als qui imparteixen els ensenyaments, com a la manera d'ensenyar, com al contingut de l'ensenyament. I aprenem a distingir els qui parlen invocant l'autoritat que els hi han atorgat des de fora per raó del seu rol o del seu ofici, dels qui ho fan des de si mateixos, amb l'autoritat que els confereix la seva saviesa, la seva experiència, la seva honradesa, la seva coherència. Captem la diferència entre una manera de parlar que imposa d'una que proposa, entre un tarannà distanciat o proper, entre un capteniment asèptic o apassionat. I pel que fa als continguts de seguida veiem si no fan res més que repetir rutinàriament el què hem sentit mil vegades o comporten una novetat que ens sorprèn i ens interessa perquè obra noves perspectives de pensament i d'actuació.

Tot això té avui i tindrà cada vegada més una gran repercussió en el món de

l'educació, l'aprenentatge, la transmissió de valors, i també, en la dimensió espiritual i religiosa, en els camps de l'evangelització, la catequesi, la predicació, l'acompanyament. Massa sovint tenim la tendència a pensar que la culpa de molts fracassos i moltes ruptures que es produeixen en els processos educatius la tenen els destinataris, i l'ambient on es mouen, a qui atribuïm tota mena de defectes, sense fer un mínim esforç d'autocrítica sobre la responsabilitat dels educadors, dels predicadors i dels sistemes educatius i pastorals. Una vegada més hem de dir-nos els uns als altres que les crisis, en tots els ordres de la vida, no han de ser només motiu de queixes i lamentacions, sinó que poden i han de ser ocasió i oportunitat de replantejaments per trobar nous camins de cara al futur.

Un dels aspectes a tenir més en compte en el camp de la proposta de valors ètics i religiosos és aconseguir arribar al cor de les persones, de manera que se'ls puguin fer seus en la mesura que hi troben resposta satisfactòria a inquietuds, interrogants i anhels que porten dins seu d'una manera més o menys desperta i conscient. És aleshores quan la paraula esdevé viva i eficaç, engrescadora, alliberadora i engendradora de vida nova.

Mateu Terrats Oliver

NECROLÒGIQUES

Alex Prieto Gutiérrez

soci número 565

El passat 30 de juny de 2011, va morir, sobtadament, l'Àlex a l'edat de trenta anys. La seva salut patia alts i baixos. La setmana anterior jo l'havia telefonat per tal de trobar-nos i parlar una estona ja que feia un parell d'anys que no ens havíem vist. El destí no ha permès aquesta trobada. L'Àlex és mort.

El recordo col·laborant, al costat d'en Francesc Coma, en tasques a l'escenari en la part tècnica, col·locant i preparant la posada a punt de focus i só per a les diverses obres de teatre, festivals o lloguers de local. Era un noi que no tenia mai un **no** per a ningú, de caràcter alegre i sempre disposat a donar un cop de mà a qui li demanava: m'ajudava a endreçar l'escenari, la sala, la tramesa de fulls d'activitats...

Donem el nostre sincer condol als familiars.

Àlex, et trobarem a faltar!

Josep Forn

NECROLÒGIQUES

Maria Magrans Sòcia núm 104

ÀVIA, àvia amb totes les lletres i ben fort que ho podem dir, perquè així tots els néts t'hem gaudit, des del més gran a la més petita. Àvia, has fet que ens agradés posar-nos malalts perquè significava passar hores i hores amb els avis, seure al sofà extensible, ser cuidat amb tot l'amor i alimentat amb el nostre plat preferit que ja sabies quin era. Tots esperàvem els canelons de St. Esteve, disfrutàvem de la sofreginada i de les croquetes. Venir a dinar era l'excusa perfecte per estar amb tu. I què dir dels divendres, quan els pares anaven a la plaça i tots els cosins ens trobàvem al carrer del Vent 8bis, jugàvem tots junts, tan se val si era bàsquet o el parxís. La qüestió és que després anàvem ben contents cap a casa. I tu sempre tan enfeinada, que si cuina, que si cosies les nostres disfresses, que si feies els encreuats amb l'avi, la llista de la compra del mercat i en primera posició els sugus pels néts i els carquinyolis. Aquests últims mesos han estat durs, ja no ens reconeixies i la teva absència a la família és trista, però ens queda el consol que et trobaràs amb l'avi i que ben segur et tornarà a fer riure.

No ens podem ni imaginar la festa que deu estar preparant per rebre a la seva senyora esposa. Gràcies per tot el que ens has estimat, et trobarem molt a faltar. Un petó ben fort i sentit de part de tots els teus néts:

Maria, Roser, Carles, Adrià, Albert, Marta, Guillem i Elisenda

Rosa Clavé i Heredero Sòcia num. 83

La Rosa feia anys que vivia a Santa Eulàlia de Ronçana, encara que continuava vinculada a Horta on tenia molts amics i familiars. Avui, dia 5 de novembre, dia del seu enterrament, els fills l'han portada cap a Horta, al Tanatori. Aquí s'ha congregat una gentada per donar-li l'últim adéu. Els néts i besnéts de la Rosa han contemplat un espectacle sorprenent: dues generacions, la dels avis i la dels pares, es retrobaven, s'abraçaven, estaven contents: allò semblava un aplec sardanístic més que no pas un sepeli.

Aquesta és la magnífica llavor que ens has llegat, Rosa: el sentiment de germanor, d'amistat per sempre.

El teu pas per aquest món no ha estat en va: has sembrat, la llavor ha fructificat i ha escampat perfum d'estimació.

Descansa feliç, estimada Rosa, amiga - germana!

Dora Serra

Trenta anys i quaranta nou dies separen l'adéu del pare Jaume Aragall de la mare **Rosa Clavé**.

Els Quatre fills: Rosa, Jaume, Francesc i Miquel, junt amb els seus cònjuges, els néts, besnéts I tots els molts amics de la família, sentim el teu adéu per sempre.

Rosa, has passat una greu malaltia a casa dels teus fills Jaume i Lourdes durant més de set anys. Has estat molt conscient i tots els teus, han respectat les teves darreres voluntats.

Al llarg dels teus vuitanta-un anys de vida ens has donat amor a tots els que hem estat al teu costat.

A la Parròquia de sant Joan d'Horta has estat més de cinquanta anys i vas ser fundadora dels equips de matrimonis ara ha fet quaranta-quatre anys.

La teva presència donava seguretat a tots els que seguíem el teu camí.

Ara, després de donar un gran testimoni de vida cristiana, has passat a viure la vida eterna al costat del Pare.

Jo dic que, tot mortal, hem de "pagar el nostre tribut per haver viscut"... i el tribut és... la mort!

Tan de bo que tots estiguem tan ben preparats com tu, per rebre el final de la nostra vida terrena.

Lluís Cuevas i García

VIDA DE LES SECCIONS

La Bella i la Bèstia

Teatre

Per manca d'espai en l'últim número, ens fem ara ressò de les ja clàssiques representacions teatrals que com cada any tenen lloc amb motiu de les Festes de Sant Lluís. Aquesta vegada, seguint una trajectòria de fer una particular visita a contes tradicionals, li va tocar el torn a *La Bella i la Bèstia*.

L'obra, doncs, resultava molt apropiada per fer gaudir grans i petits amb un vestuari i un maquillatge enlluernadors. Cal ressaltar l'eficàcia final

en el moment de transformar la Bèstia en príncep, els bons resultats de l'escenografia, l'originalitat en fer possible la divertida humanització dels objectes, i l'espectacularitat dels números musicals.

I, com sempre, donar les gràcies a tots els qui ho van fer possible, perquè no cal oblidar que el més important que s'amaga rere les obres de Sant Lluís és l'esperit de germanor i col·laboració entre tots els membres d'aquesta casa.

Quim Casals

VIDA DE LES SECCIONS

Els boscos de Nyx

El grup de teatre l'Auca ens ha presentat aquest cap de setmana, 8 i 9 d'octubre de 2011, una comèdia difícil, a l'estil de tragèdia grega. Ens ha fet recordar els anys que el nostre teatre va agafar renom per les agosarades obres que ens va muntar en Pep Muntanyès, com *La fira de la mort*, *L'ombra de l'escorpí* i moltes més.

Els boscos de Nyx, (en la mitologia grega vol dir la nit, les tenebres) és la primera obra teatral de Javier Tomeo, novel·lista molt ben acollit a França i Alemanya, les obres del qual, la majoria, ja han estat adaptades al teatre.

D'aquesta obra que hem contemplat avui us en fem una breu sinopsis:

Un Missatger convoca dotze heroïnes del teatre grec perquè ens expliquin el seu dolor patit per culpa de les guerres. Les heroïnes, després de les seves reflexions, accepten el repte que els ofereix el Missatger de lluitar a favor de la Pau.

Les nostres actrius, més un actor, han sabut fer-nos arribar el seu dolorós missatge: **Hècuba**, la reina de Troia, esposa de Príam, que va veure morir els seus fills; **Helena**, l'esposa de Menelau, que fugí amb Paris i responsable de la guerra de Troia; **Lisístrata** que va aconseguir fer una vaga de tipus sexual i que els marits deixessin les armes (l'acompanyen **Calònice**, **Lampitó** i **Mirrina**); **Cassandra**, la profetessa que no és escoltada; **Clitemnestra**, la dona d'Agamenon, a la qual mata el seu fill Orestes, induït per **Electra** (el seu nom representa la tendresa humana, però és l'exponent màxim de la lluita entre l'amor i l'odi); **Andròmaca**, esposa d'Hèctor, que veu com assassinen els seus fills; **Penèlope**, la dona d'Ulises que es va passar vint anys esperant el retorn del marit, filant de dia i desfilitant de nit. Quan de dolor reporten les guerres! Quan arribarà la PAU?

Una interpretació digna que ha dirigit molt bé una altra dona: **Ilida Iñigo**.

És d'agrair la traducció i adaptació que n'ha fet la Núria Solé, i l'esforç que han fet les actrius i l'actor per dramatitzar el difícil text. Podien haver usat l'escrit de Javier Tomeo, aragonès de naixement, en castellà, però és bo que en tinguem traduccions en català. Al cap i a la fi, els perso-

natges són grecs i troians: mai no havien conegut la llengua de Cervantes, ni tal escriptor existia en aquells remots temps. Podem escoltar-les en qualsevol llengua perquè el que ens expressen són sentiments.

Dora Serra

Els dies 8 i 9 d'octubre es representà l'obra *Els boscos de Nyx*, on se'ns conta la trobada d'onze heroïnes del teatre grec que parlen de la guerra, la fam i el dolor en un clar missatge antibel·licista, contat d'una manera clara i impac-tant. Les onze actrius heroïnes ho varen fer amb naturalitat i segures del que deïen. El personatge del Missatger, magníficament interpretat per Lluís Solé, amb una molt bona dicció. Magnífic acabament quan les heroïnes baixen per la sala i surten fora.

Magnífica la direcció de l'Ilida Iñigo, una dona voluntariosa i amb empenta. Bona la decoració escènica i també la part tècnica, llums i so. En resum: una bona labor. Felicitats a tos i fins una altra obra. Endavant!

Ricard Terradas i Mut

Quatre dies d'espectacle, 19, 20, 26 i 27 de novembre de 2011. No oblidarem aquesta representació que ens han presentat el grup juvenil de teatre acompanyats per tres grups infantils que s'han comportat amb molta disciplina i bon fer (hienes, herbes i flors). Ens han deixat bocabadats aquests nois i noies que tenen pasta d'artistes, alguns dels quals destaquen per ballar molt bé i sobretot els que canten (amb directe) dues o tres veus sobre salients (no dic noms; ja els podeu afegir cadascú pel vostre compte). Felicitem l'equip tècnic i artístic per les molt bones caracteritzacions de tots els personatges; a l'equip de gravació i de so (una mica massa estrident; suposo que les eines al nostre abast no són de prou qualitat, però ens hem de conformar amb el que tenim; no oblidem que som un teatre d'aficionats); a la Paula Casanovas com a directora i coordinadora de tota la gent.

Si em permeteu un consell: cal treballar a fons la pronunciació, la vocalització. El TEATRE és, primordialment, la paraula. Les veus joves són agudes i normalment sense potència. Cal fer un gran esforç per a que arribin clares i entenedores al públic. Trebal·leu i preneu-vos l'escola de teatre com un gran repte. Hi ha pasta d'artistes entre vosaltres; cal dominar les tècniques. Si teniu vocació, trebal·leu, gaudiu i torneu a treballar!

Dora Serra

19 – 20 – 26 i 27/11/2011 el grup jove del teatre dels Lluïsos que dirigeix la Paula Casanovas va interpretar fantàsticament bé aquest gran musical. Tots els personatges de l'obra, molt ben maquillats (quines girafes!) i ben interpretats, especialment el personatge de Rafiki, magistralment interpretat per la Clara Solé, tant cantant

El Rei Lleó

VIDA DE LES SECCIONS

com parlant. Molt bona l'actuació de tots els grups (les hienes sobretot) amb l'apoteosi final que el públic va aplaudir seguint el ritme de la música i tots dempeus. La sala es va omplir els quatre dies, fins es va obrir l'amfiteatre. Bona la decoració de la sala representant una selva. Molt bé per la part tècnica de so i de llums. Felicitats a tothom!

Ricard Terradas i Mut

Dimonis i Pastorets

Un any més hi ha hagut la tradicional representació de "Dimonis i Pastorets" el 18 i 19 de desembre de 2011, una adaptació de diversos "pastorets", d'en Folch i Torres, Pàmies, Joaquim Ruyra i creacions pròpies pels "lletrats" de la Casa. Hem viscut les aventures dels rabadans Belluguet i Bieló interpretats per Clara Solé i Laura Canales, dues joves actrius que cada vegada actuen més bé. Magnífic en Xavier Sala, el Satanàs, amb gran veuarra. La resta de personatges també han actuat molt bé, la labor tècnica de tramoies i llums, acurada, la direcció de la Teresa Campmany magnífica. En resum, un gran espectacle, inclòs els balls de les pastores i les ballarines del rei Herodes.

Ricard Terradas i Mut

can paulet
fruites i queviures

C./ Tojo, 55
08032 BARCELONA

servei a domicili
Telèfon: 93 429 10 50
e-mail: canpaulet@mailpersonal.com

AGUA-GAS-ELECTRICIDAD-REFORMAS EN GENERAL

C/. Campoamor, 6
08031 BARCELONA

Tel.: 93 759 71 34
Fax: 93 759 71 22
sirgbcn@gmail.com

SIRG

URGENCIAS 24H TLF: 600 38 15 65

Servicios Integrales Rivera Garrido s.l.

Ψ PSI Instal·lacions i serveis

(Electricitat, aigua, gas, extinció d'incendis)

Disposem dels carnets d'instal·lador autoritzat per la Generalitat de Catalunya

Leonardo Rastrilla Muñoz
Tel. 619108675
Fax 93 4278942
c/ Logronyo, 2

www.psi.cat
psi@psi.cat
08035 Barcelona

Flors Bisbal
Flors - Plantes - Jardineria

Joan Font

c/ Horta, 67 · 08032 Barcelona
93.429.07.39 - 619.545.397

Nens i nenes del grup Infantil ens deleitaren el dia 23/12/2011 amb el conte de Nadal, no el d'en Dickens, sinó una adaptació de les aventures de l'avar Scroger. En el moment del somni, no sortien fantasmes sinó un grup de dimonis i d'àngels, tot dansant, simulaven una lluita entre el bé i el mal. La cosa acaba feliçment, guanyant el bé.

Hi havia números musicals ben coneguts com el "Money, money" escenificat per l'Scroger i el "Triller" de Michael Jackson, entre d'altres.

L'obra, de mitja hora de durada, va agradar als assistents i els petits actors se'n sortiren força bé. Bona la part tècnica, com la direcció de Núria Martínez, una noia amb empena i molt tractable. A tots l'enhorabona i fins una altra.

Ricard Terradas i Mut

Conte de Nadal del
segle XXI

11a Mostra de Teatre a Horta Guinardó

Des del 15/10 fins al 13/11/2011 ha tingut lloc la "Mostra" i han representat obres els Lluïsos, el Foment, l'Ateneu, el Casal de la Font d'en Fargues i altres grups. El Casal de la Font d'en Fargues ha estat remodelat i ha quedat com nou. En la sala de teatre s'ha respectat la decoració original, tant de la boca de l'escenari com de la llotja de l'amfiteatre.

Les diverses obres representades varen complaure als assistents que van sortir satisfets, demostrant que aquesta "Mostra" cada any té més bona acceptació. Fins l'any que ve.

Ricart Terradas i Mut

Dintre del cicle de la Mostra de Teatre, també van actuar els lectors de la Biblioteca can Mariner, que, per una mala gestió, no van ser anunciats en el programa. Us mostrem dues imatges: una de tots els lectors i una altra en plena acció de lectura.

Dora Serra

Teatre d'Iniciació, Infantil i Juvenil

Tornem a iniciar el curs amb il·lusió i nous reptes. Cada any són més nens i joves que volen disfrutar i gaudir d'aquest món tant màgic com és el teatre. Els projectes que tenim aquest any són:

24 i 25 de març:

Antaviana (Grup juvenil II)

21 i 22 d'abril:

La llegenda del Drac i la Princesa (Grup iniciació II)

El castell tenebrós (Grup infantil III)

19 i 20 de maig:

El somni d'un nen (Grup iniciació I)

Un embolic de gats i rates (Grup infantil II)

26 i 27 de maig:

La sala (Grup juvenil I)

2 i 3 de juny:

Alícia torna al submón (Grup infantil I)

I pel **novembre:** We will rock you (Grup juvenil III)

A més, el 13 de maig participarem a la 9a Mostra de grups infantils amateurs de teatre de Catalunya, que aquest any organitza Sant Vincenç de Castellet.

Us convidem a passar una estona divertida i emocionant amb aquest planter tant gran que tenim als Lluïsos. Us hi esperem!!

Cecília Font

Iniciació

Juvenil

Infantil

Excursionisme

**Viatge a València
3 al 9 d'octubre de 2011**

Des del primer enemic valencià, un del més grans generals i més sanguinaris de la història, que cremà fins als fonaments la ciutat romana de Sagunt, l'any 219 a. de Crist, fins quasi final del s. XX, València ha estat abandonada. Més tard els àrabs, seguidament al s. XI va ser el Cid Capejador el que va acabar amb el domini musulmà. L'any 1238 Jaume I d'Aragó va conquerir el regne valencià. L'expulsió definitiva dels moriscos es va produir l'any 1609. La ciutat del Túria té una història mil·lenària amb molts monuments, tradicions i estils i ha fet una gran aposta per mantenir-se a l'avantguarda.

València és molt més que platges, falles i paellas. València a la època romana es coneixia com VALENTIA. La valentia ha estat impregnada en el valencians capaços de superar les inundacions del desbordament del riu Túria l'any 1957 i que va servir per desviar-lo i fer jardins, i la construcció de la Ciutat de les Arts i les Ciències, el Palau de les Arts, el Museu de les Ciències Príncep Felip, l'Oceanogràfic, l'Hemisfèric i l'Umbracle. Tot és una gran obra feta per l'insigne arquitecte valencià Santiago Calatrava, aprofitant els terrenys del riu Túria al costat oest de València. Ara, de cara al mar, València mira al futur, però no s'oblida del passat. Ensenya a tots els visitants la seva història amb els seus monument mil·lenaris i nous.

Les 47 persones dels Lluïsos d'Horta hem fet una extraordinària excursió descobrint la nova València i les seves rodalies com LA ALBUFERA, LES COVES DE SANT JOSEP (Vall d'Uixó), SOGORB, TABERNES BLANQUES, ALBORAIA o MANISES, han estat les localitats visitades. Ha estat un altre èxit organitzatiu dels Lluïsos d'Horta i dels dos responsables, la Carme Oliva i en Josep Puigbó.

Hem estat junts durant 7 dies, hem fet 1400 km. en autocar, hem gaudit, hem tornat sense cap incident, ni accident, hem tingut la festa en pau... doncs iidonem gràcies a Déu!!

**Lluís Cuevas
García**

Excursió a Vic i
Santa Eugènia de
Berga

El dia 22 d'octubre amb un dia assolellat vam sortir d'Horta a les 8 del matí direcció Vic. Allà ens esperava un guia que ens va fer una ruta pel centre històric: els carrerons medievals, la catedral, el temple romà, etc.

En acabat vam fer un tomb pel mercat, que estava molt concorregut. Després vam fer cap a Santa Eugènia de Berga a dinar en un bon restaurant on vam ser molt ben atesos. Ja amb la panxa contents vam visitar el Màgic Món del tren, una maqueta de trens de més de dos cents metres quadrats a escala H0 on vam disfrutar com a nens veient córrer els 65 trens en circulació contínua amb 670 vagons.

Maria Franquesa

Grup Fotogràfic

El 25/9/2011: En Jaume Caminal inaugura l'exposició fotogràfica de **fotografies històriques d'Horta**.

En Jaume ens sorprèn una vegada més amb les fotografies que ens presenta. Sap arribar als racons més protegits de les famílies que guarden una imatge d'un moment únic del seu passat, un racó on no hi entra qualsevol, però que permeten el pas a en Jaume perquè ens pugui fer viatjar cap aquest passat i ens faci emocionar.

Què era millor? El passat o el present? Abans o ara?

Tot té el seu costat bo i bonic, i el seu costat dur, esquerp i difícil. Podem parlar llargament sobre el tema. Ara, però, gaudim d'aquesta exposició.

Gràcies, Jaume per fer-nos aquest regal.

Dora Serra

Vocalia d'Animació Infantil

14è Concurs de pintura infantil

El passat 4 de febrer es va celebrar el 14ª concurs de pintura infantil, en el qual hi van participar un total de 10 nens i nenes. Aquest any hi va haver berenar per tothom i després de repartir les medalles i els premis als guanyadors hi va haver una tómbola molt divertida. Com sempre el jurat ho va tenir molt difícil a l'hora de deliberar i puntuar els dibuixos. Estem molt agraïts per la seva col·laboració. Els dibuixos estaran exposats al vestíbul dels Lluïsos durant uns quans dies.

LLISTA DE PARTICIPANTS

1ª Categoria

Anna Soler 4 anys
Adrià Soriano 4 anys
Jordi Albacete 5 anys
Adrià Corrigüelas 6 anys

2ª Categoria

Mireia Colomines 8 anys
Pau Magrans 8 anys
Emma Armona 9 anys
Aina Teno 9 anys

3ª Categoria

Nuria Ruiz 10 anys
Esther Canales 11 anys

(En **negreta** els guanyadors de cada categoria)

Tennis-Taula

La temporada avança i els quatre representants dels Lluïsos d'Horta es troben en plena competició. Els tres equips de Veterans, primera, segona i tercera, ja han assolit l'objectiu de mantenir la categoria i ara estan lluitant per jugar els play off per disputar el títol.

El nostre màxim representant, l'equip de segona Nacional, es troba situat a la meitat de la taula classificatòria, i per tant podrà mantenir sense dificultat aquesta categoria nacional un any més. I van....

Al mateix temps, estem preparant els campionats de Catalunya de veterans que se celebraran el mes d'abril a Calella i també s'està valorant la participació en els campionats d'Espanya de Veterans que aquest any es disputaran a Almeria.

12 són els alumnes que participen activament a l'escola de tennis de taula per a nens, que sembla que s'està consolidant definitivament després d'anys de feina. Aquest

Festes de Sant Lluís 2011

Espectacle musical

LA BELLA I LA BÈSTIA

ALTRES ESPECTACLES

DIMONIS I PASTORETS

BOSCOS DE NYX

EL REI LLEÓ

← Vé de la página 13

joves participen en el Circuit Promeses que organitza la Representació Territorial de Barcelona de la Federació Catalana de tennis de Taula, tant en la modalitat d'equips, com

individual. Felicitar per aquesta tasca al nostre entrenador Benet Moreno.

Els dilluns de cada setmana, també tenim un grup de gent gran, que d'una manera no competitiva, s'acosta a la sala de tennis de taula, per practicar aquest esport.

Josep Magrans i Breu

Vespres de Jazz

La IV temporada de **Vespres de jazz** segueix endavant, i cada mes amb una nova i singular proposta al damunt de l'escenari dels Lluïsos, tot prenent una copa de Cava, Sumarroca, naturalment.

Així doncs, en el concert gratuït de festa major vam poder gaudir del grup **Cris Jazz Quartet** amb els seus standards, l'octubre vam tenir l'estil de jazz manouche de **Barcelona Gypsy trio**, estil, que ens captiva i emociona de la mateixa manera que ho va fer a **Woody Allen** que va quedar encantat amb la musica de tot un especialista en Jazz "manouche" com és **Biel Ballester** component d'aquest grup i que per això, va incorporar dues de les seves cançons a la banda sonora de la seva pel·lícula "Vicky Cristina Barcelona".

El novembre vam tornar a quedar fascinats amb la singular veu de **Mikhail** i l'estil del grup **New Orleans Pussycats** i va ser el mes de desembre que vam poder gaudir de tot el jove grup **Star Wood Band** procedent de l'escola de música pausa, amb 11 musics al damunt de l'escenari amb **Pau Casares** a la direcció.

El mes de gener ens va visitar el grup vocal de **Divadams** que ens va proposar un recital que recorre l'obra de Federico García Lorca, el primer treball d'aquest trio singular. Poesia i jazz en un maridatge únic.

Però les emocions continuen i els proper concert seran:

Febrer **Old Fashioned Trio**

Març **Oriol Romaní Trio**

Agraïts també, per la concessió del premi Ateneus 2011 que ens encoratja a continuar en la nostra tasca de difusió del Jazz dins del cicle de Vespres de Jazz.

Josep Magrans i Breu

Vespres de Jazz ha estat guardonat amb el Primer premi de la categoria Creativitat en Música en la 22ena edició dels Premis Ateneus que organitza la Federació d'Ateneus de Catalunya.

El premi consisteix en una estatueta i una dotació econòmica.

L'entrega del premi s'ha realitzat el pasat dia 21 de desembre de 2011 a l'Auditori del CaixaForum, Centre Social i Cultural de l'Obra Social "la Caixa".

Es van encarregar de la recollida del premi en Josep Magrans i en Miquel Angel Aguilar (Xester)

En el seu parlament, en Josep Magrans a més d'agraïr la concessió del premi, ha explicat que els Lluïsos d'Horta es una entitat centenària, que properament celebrarà els 150 anys d'història, sent entitat de referència al barri d'Horta, a la ciutat de

Barcelona i al País. La nostra entitat sempre ha estat al costat del nostre País ja sigui en la promoció del teatre en català, la Nova Cançó i el Jazz.

Ha explicat que el projecte Vespres de Jazz neix de la voluntat de donar l'oportunitat als músics catalans i als que treballen a Catalunya de mostrar els seus treballs en el marc d'una programació estable de jazz, que es desenvolupa durant tot l'any en el nostre teatre.

A més Vespres és gaudir de bona música de jazz, a un preu raonable, en un entorn molt acollidor, al mateix nivell i molt a prop dels músics, asseguts a una taula i amb una copa de bon cava Sumarroca.

A tots els que heu participat alguna vegada, com a músics i com a públic, us volem donar les gràcies, doncs sense vosaltres Vespres de Jazz no hauria estat possible. I volem compartir amb tots vosaltres l'alegria del premi.

FOTOGRAFIES: TONI GALITÓ

El conte del soci

Les orenetes

Ja en tenim de sort que la sala gran de la Casa del Racó, no tanqui mai les finestres durant l'estiu! El sol hi entra així que neix i els meus menuts es desvetllen i apa, a començar la feina d'anar a la cacera de mosquits, mosques i si hi ha sort, fins abelles i vespes que voleien alt per recollir el nèctar de les flors dels til·lers. Cal omplir la nostra panxa i la d'aquesta colla d'endrapaires.

Cada primavera arribem de terres llunyanes i calentes, molt apartades d'aquí. El nostre vol és esgotador. Alguns amics i parents no ho resisteixen i no arriben a bon port. El meu marit i jo hem creuat aquella immensa massa d'aigua blava i ja ens teniu aquí, a hostatjar-nos a l'embigat d'aquesta gran sala que respecta els nostres nius que estan plens de pols, fins hi trobem una família d'aranyes que hi ha hivernat ben embolicades amb les seves blanques teranyines. Hem pogut fer un àpat de festa major, amb la gana que portàvem després de tants dies de volar! Tots dos hem treballat de valent a fer neteja abans de posar-hi els ous que jo he post i que després, els dos, per torns, hem covat, vigilat i escalfat fins que han nascut la corrua d'ocellics esquifits, lletjos, cridaners i molt autoritaris, sempre demanant menjar! El nostre anar i venir és interminable; mai no ens cansem de portar aliment als petits pollets que treuen el caparró per sobre del niu i obren una immensa boca, desproporcionada per aquells petits cossos que algun dia seran tan arrogants com som nosaltres, els seus pares. Aquest any n'hem tingut quatre a la primera covada i cinc a la segona!

No els espanten gens els jocs i cridòries dels infants que a qualsevol hora corren per la sala de la Casa Nova del Racó durant el més fort de l'estiu. Nosaltres anem a la nostra. Som les mestresses i fem el favor de donar cabuda en el seu

món particular a la gent gran i menuda que habita la masia. Prou que ho sabem que tota aquesta quitxalla són hostes passatgers. Quan arribi la tardor i abans que nosaltres emprenguem el vol cap a les terres calentes, la família menuda amb els pares, també plegaran veles per fer vida de ciutat, en els seus pisos petits i els seus balcons i finestres sempre ajustats perquè per les obertures de ciutat, el sol hi passa amb estretor i nosaltres, les orenetes no hi tenim cabuda.

Aquesta mainada que cada any creix més, aquest any s'ha interessat per nosaltres i fins ens han deixat branquetes prop de l'embigat perquè no tinguéssim tanta feina a volar lluny per reconstruir desperfectes, que sempre n'hi ha. És una llàstima que no ens puguem entendre parlant. Tenim idiomes tan diferents i ells, els humans, xerren pels descosits i ni entre ells s'entenen! Com podrien entendre el nostre senzill idioma que no ha canviat des que el món és món? Nosaltres, amb quatre piuladisses comptades ja en tenim prou: *dematí, dematí, lleva't dematí! Bon dia, bona cacera, bin viatge i gràcies, moltes gràcies!* Mireu que els hi hem regraciat dotzenes de vegades el seu ajut! Però no ens entenem! Res, més val no capficar-s'hi i anar tirant!

Quan arribi la tardor, a la masia hi quedaran solament l'avi, l'àvia i la tieta vella. Nosaltres els farem companyia fins que el presagi de les primeres pluges hivernals ens indiquin que cal tornar als habitatges llunyans. Ara

serem un estol molt nombrós perquè la família ha crescut. És cert que hi ha hagut alguna baixa: hem perdut dos dels nostres moixons. Sempre ens la juguem amb els rapinyaires que no ens treuen l'ull de sobre, però això és llei de vida, cadascú té el seu paper en aquest món, nosaltres endrapem insectes i aràcnids i els rapinyaires ens endrapen a nosaltres els ocells que som una gran família. Així ho ha destinat Aquell que tot ho sap i tot ho mana. Nosaltres cantem contentes perquè la família s'ha engrandit i l'esperança ens acompanya.

L'any que ve tornarem!

Text: **Dora Serra** (Sòcia núm. 55)
Bibuix: **Clara Solé** (Sòcia núm. 265)

Saps dir-ho en català?

La paraula **retortijón**, que es diu **retortilló** o **torçó**. Fa poc també vaig aprendre que **chiringuito** es diu **guingueta**; **hortera**, **xaró**; **mequetrefe**, **maneflai**; **tirachinas**, **tirador**. Tots coneixem la paraula **habladurías** i en canvi **enraonies** o **parlaries** ens sonen estranyes. La paraula **inmiscuirse** potser no ens grinyola, però és incorrecta, i s'hauria de dir **immiscir-se** o **maneflejar**, i tothom sap què és una cosa de **pacotilla** però no sap què és una cosa de **nyigui-nyogui**. I res d'entre **pitus i flautes** sinó entre **naps i cols**, i una cosa que no és ni **chicha ni limoná**, és una cosa que és **mitja figa**. Un **gangós**, en català, no és res, i així, el Carod o el Trias el que tenen és la veu **ennassada**.

Un **casamentero** és un **matrimonieri** una **alcahueta** és una **alcavota**. El **rocío** sabem que es diu **rosada**, però quan es **glaça** i es fa **escarcha**? Llavors es diu **gebre** o **gebrada**. Armar la **marimorena** és armar un **sagramental**. O bé armar un **sarau**, que en català, encara que sembli estrany, també existeix.

Com també existeix **donar la lata**, perquè dir que aquest paio és una lata és una frase del tot correcta. I **sacar**, fer una **sacada** -en futbol, per exemple-, també. Ara, si vols dir que algú té molt de **saque** amb el menjar, has de dir que té un bon **davallant**.

Txungu: eh! Veus, aquesta és una altra, el fet de catalanitzar-nos les paraules encara que sovint en coneguem la traducció correcta. Els hi fiquem una u al final i ens quedem tan amples. **Txungu**, **guarru**; **cuéntus txinús** (**sopars de duro** és fantàstic!), **tingladu**, **arreglu**, **apanyu**, **txantxullu** (martingala o tripijoc), **txulu**, **txivatu** (**delator**, **espieta** o **portanoves**), **sueltu** (**xavalla** o, si vols fer-ho més fàcil, **canvi**), i la nostra preferida: el **buenu**. Aquesta la diu tot **Cristu**. Jo també eh! Com **vale**, o **catxundeig**, o **txurrada**, o **escaquejar-se**, com si quedés malament dir **d'acord**, **desori**, **poca-soltada** o **desentendre's**. I els nens, volen que els portis als **caballitos**, no als **cavallets**.

Com es diu **pujar** en una subhasta? **Licitar**. I els **manguitos** que es posen els nens petits de flotadors? **Maniguets** o **maneguins**. I fer un salt de **tijereta**? Fer una **tisorada**.

No és que vulgui fer-me el setciències, jo les sé perquè les busco, i precisament aquí està el drama, perquè és molt trist que hi hagi tantes paraules col·loquials que només haguem après en castellà. I de vegades, com deia, sí que les sabem, però estem tan acomplexats que ens sona millor la versió castellana. Diem més **borde** que no pas **malcarat**, **papanatas** que **bajoc** o **tocacons**, cantamañanas que **baliga-balaga** o **taral-lirot**; **mandanga** que **històries**, **parafernalia** que **faramalla**, **caradura** que **penques**, **santiguarse** que **senyar-se** o **persignar-se**, o **finiquito** que **quitança** o **finiment**. També n'hi ha moltes d'aquelles que, en fred, ens costen de treure, i després, quan ens les diuen, deixem anar allò de *ara que ho dius, sí que la sabia*: **Estribillo/tornada**, **atiborrarse/ataconar-se**, de **carrerilla/de cor** o **de memòria**, **estar en un aprieto/trobar-se en un destret**, i **tenir patxorra/ no posar-se pedres al fetge** o **prendre-s'ho a la fresca**.

No cal anar gaire lluny, perquè Espanya també se'ns fica per tot el cos, malgrat que en català sovint hi hagi dues traduccions possibles. la **yema** del dit és el **palpís** o el **tou** del dit, els **nudillos** són els **artells** o els **nusos** dels dits, a la **espinilla** se li diu **canyella** o **canella**, a la **rabadilla**, **rabada** o **carpó**, a la **pantorrilla**, **panxell** o **tou** de la cama, i al **empeine**, **empenya**.

En fi, que en català també pot dir-se tot. És un idioma bonic i ric, i som només nosaltres els que l'empobrim. De consol, sempre ens quedarà el **Déu n'hi do**, que no només és intradueïble sinó que és molt difícil de definir.

Si ens estiméssim més la nostra llengua i no ens la deixéssim contaminar tant pel castellà, a Catalunya, li **lluiria més el pèl** (**otro gallo cantaria**).

Carlos Molina Saló
cms13621@gmail.com

Vosaltres també us ho pregunteu?

Malgrat que molts de nosaltres estiguem convençuts que en sabem molt, i de tot, ningú no se n'escapa de fer-se preguntes que en moltes ocasions o bé no tenen resposta, o bé la resposta que se'ns acudeix davant la qüestió pot ésser si més no, discutida.

Són molts els cops que ens fem preguntes de tota mena envers, per exemple, dates d'esdeveniments passats, dades i mides de qualsevol cosa, qui va escriure determinada obra o va pintar aquell quadre famós, etc. però el que em sembla que més ens intriga, de vegades, són les respostes a aquelles qüestions que fan referència al comportament humà, i a situacions de convivència que crec que, en l'actualitat, estan patint un lamentable deteriorament.

Pensant doncs en el comportament i actitud de les persones, crec que no sóc pas l'únic que s'ha preguntat per exemple:

En temes de neteja:

Per què cap fumador llença les burilles de les cigarretes al terra de casa seva i en canvi no té cap escrúpol en llençar-les al carrer, i li sembla quelcom normal?

Potser no se n'ha assabentat que hi ha cendrers de butxaca?

Per què hi ha tantes taques fosques de xiclets enganxats al terra, especialment al centre de la ciutat?

Potser els qui els masteguen no s'han adonat que hi ha papereres?

Per què hi ha amos de gossos que tenen cura de recollir les defecacions del seu gos, i en canvi no els importa gens que s'orini a la porta del veí?

Potser perquè és molt lluny la vorera, una soca d'arbre o el pipi can del parc?

Per què no hi ha ni una sola porta de botiga o de veïns que no estigui "adornada" amb enganxines de tota mena?

Potser els anunciants no s'han adonat que hi ha altres mitjans per fer publicitat?

Per què hi ha tants "pintors" entossudits en difondre el seu "art" fent tota classe de pintades de molt dubtós gust a la porta del veí o a qualsevol paret?

Potser no saben que hi ha altres llocs per donar a conèixer el seu "art"?

En qüestions de trànsit:

Per què hi ha automobilistes que deixen el seu cotxe dalt de la vorera tot dient "no hi ha lloc", i els hi sembla normal fer-ho, i en canvi rondinen aïradament si és una moto petita la que és a la vorera?

Potser perquè no l'hi deixa lloc per a ell?

Per què, vagis per on vagis, sempre hi ha cotxes aturats en doble filera amb els intermitents de "conveniència" i que no tenen més emergència que anar a comprar o prendre una copa al bar del costat?

Potser perquè d'aquesta manera el vigilen mentre seuen al bar prenent la copa?

Per què l'administració pública es gasta els nostres diners en construir autopistes de tres i més carrils, si tothom circula pel del mig, i el de la dreta és sempre buit?

Potser perquè pels conductors "prudents" els hi és molt més còmode no moure's del

mig i anar tot xino-xano a 100, o menys, en una via de 120?

I... en temes de comunicació:

Per què si ets sol dins d'un ascensor i hi entra algú, la majoria de vegades no diu ni ase ni bèstia?

Potser perquè li costa molt donar un senzill bon dia?

Per què hi ha tanta gent que comenta sovint: "En aquest barri no s'hi fa mai res!", i no els veiem mai ajudar ningú, ni en reunions de veïns, ni tan sols donant opinions?

Potser pensen que això és cosa dels altres?

Per què a les parades d'autobús sovint el primer que hi arriba, és l'últim a pujar ja que els qui arriben més tard sembla que tenen molta pressa i puguen a empentes?

Potser tenen por de perdre'l?

Mai no us heu preguntat per què cada cop hi ha més persones que no escolten?

Mai no heu vist com, en explicar a algú quelcom que us ha passat o us angoixa, quasi sempre et tallen per explicar-te el que els hi passa a ells?

Sembla ben bé que a la majoria els interessa només el que és seu, i principalment la seva persona, i és precisament per això pel que es fa quasi indispensable conservar com un veritable tresor aquella persona amiga que t'escolta amb atenció i t'ajuda si cal. No

hi ha res més gratificant que veure com et miren als ulls amb atenció i t'escolten sense interrupcions innecessàries, malgrat que ben mirat, també això és un detall d'un xic d'egoisme per part nostra... i és que a tothom ens agrada ésser el centre d'atenció. Hi ha molts més "perquè" i d'altres preguntes que bullen al meu cap, i crec que també al de molts de vosaltres. Potser no acabaríem d'omplir fulls i més fulls escrivint aquestes preguntes que tots tenim presents.

Podem treure com a conclusió de tots aquests "perquè", el fet que la nostra societat està perdent el concepte del "nosaltres" per substituir-lo pel "jo". Estem perdent la consciència de col·lectivitat i l'estem substituint per la individualitat, i crec fermament que el pitjor és que s'està perdent el respecte per tot i per tothom, i la comunicació entre nosaltres.

El motiu del meu esforç, és i seguirà sent, el d'inculcar especialment als més joves, aquesta cultura que ja he comentat en ocasions de les "erres", respecte, reflexió i responsabilitat, i fomentar sobretot la comunicació entre les persones, i és també el que crec que des de la nostra entitat dels Lluïsos, hem de defensar amb fermesa per bé de la nostra societat

Antoni F. Araujo

Neteja professional de:

- Catifes de tota mena
- Cortines-sofàs i tapisseria
- Edredons nòrdics-mantes
- Ant-napa i altres pells
- Arranjament de peces de vestir

Carrer Horta, 69
08030 Barcelona

Tel. 93 429 06 65
Fax 93 429 47 44

HORUS
JOIERIA RELLOTGERIA

93 357 65 54
LISBOA 3-5
08032 BARCELONA
WWW.JOIERIAHORUS.COM

Ecoalimentaria

Cistelles ecològiques: de fruites, verdures, mixtes, de salut...

La nostra botiga a internet
www.ecoalimentaria.es

Tel. 93 427 07 07 · Canigo, 94 · 09031 Barcelona

Màgia—16

Jocs que tot principiant ha de conèixer

Les 21 cartes. Joc de domini públic, en el que el mag col·loca les cartes en tres columnes, permetent que es vegin els índexs de totes les cartes. L'espectador en pensa una i el mag li pregunta en quina columna està. Recull les tres columnes de cartes, tenint la precaució de col·locar la filera on hi ha la carta triada per l'espectador en la posició central. Torna a repartir-les en tres columnes, això ho fa dues vegades més.

Finalment, tira les cartes cara avall damunt la taula, les barreja una mica i finalment troba la carta pensada.

Secret: És un joc mecànic, només has de seguir les instruccions i quan tiris les cartes cara avall, fixar-te on cau l'11a., ja que aquesta és la pensada. Prova-ho!

L'hostaler. Una carta es posa al centre de la taula, bo i dient que representa un hostaler. S'explica que arriben a l'hostal 4 reis i hi demanen estada. L'hostaler els hi diu que han estat de sort, perquè li queden quatre habitacions. I en col·loques un a cada cantonada de la carta que representa a l'hostaler, les cartes sempre es posen cap per avall, mentre que l'hostaler estarà cara amunt.

A continuació arriben quatre dames i també demanen allotjament... aquí, però, l'hostaler els diu que les habitacions ja estan ocupades, davant la insistència de les dames les col·loca a cada una en una habitació, a compartir amb un rei.

Més tard, arriben uns mossos i també van un a cada habitació.

Finalment, arriben quatre monges i igualment són distribuïdes una a cada habitació.

A la nit, cosa que es representa posant la carta de l'hostaler cara avall, els quatre grups de cartes de cada cantonada s'agrupen, posant-les unes sobre de les altres, a la vegada que s'explica que van decidir fer una festa. A la festa van fer tant de soroll que van acabar despertant l'hostaler.

Es gira aquesta carta i mentrestant amb la resta de cartes es talla un paquet de dalt a baix, després un altre de baix a dalt... a la vegada que es continua la història dient que van sortir corrents en sentir l'hostaler i cadascú va entrar a la primera habitació que va trobar. Això ho exemplifiquem posant una carta a la cantonada superior dreta, l'altra a la inferior dreta, l'altra a la inferior esquerra i l'última a la superior esquerra, i seguint aquesta seqüència es reparteixen totes les cartes.

Ara es diu que l'hostaler va anar trucant a totes les habitacions i quina no seria la seva sorpresa en veure que totes les dames eren juntes, els reis junts...

Aquest no te l'explico. Segueix la història amb les cartes a la mà, ja m'explicaràs tu el final.

Titi caca i Mar Roig. Escrus en un paperet el nom del llac TITI-CACA i en un altre MAR ROIG.

Amagues cada paperet en una mà i tu demanes que aixequin la mà en la que s'amaga el llac (ja que està bastant per sobre del nivell del mar) i que compti fins a deu. Després li demanes que posi les dues mans davant, a l'alçada de la cintura i, tu, només tocant-la, com que el llac està a més alçària, per la temperatura més freda de la mà, sabràs en quina està.

Secret: Rau en el color de la mà. La mà que ha estat aixecada ha rebut menys flux sanguini i presenta un color més clar, més pàlid.

Ferran Homar

Ja tenim un nou soci!

El dia 30 de setembre de 2011 l'Ernest Sitjà i l'Ester Valero van ser pares per segona vegada: l'Eloi, un nen preciós que ja és soci dels Lluïsos.

Enhorabona!

Que vénen els Reis...!

Des del Casal del Lluïsos d'Horta, aquest Nadal ens vam deixar emportar per la il·lusió de l'esperit d'aquestes festes. Aprofitant que els reis d'Orient ens visitaven a Horta, els nens i nenes també van voler que els Reis portessin coses pel casal. Això va donar lloc a dues cartes plenes d'esperança i il·lusió pels futurs casals.

Un cop escrites i decorades, les vam portar als excel·lentíssim rei Melcior que va poder comprovar que en el casal tots ens portem molt bé i que hi ha molt bon ambient.

Una de les coses que van demanar amb més entusiasme va ser que vinguin més nens i nenes al casal i a les colònies d'estiu, esperem que durant l'any es compleixi gràcies a la màgia dels Reis Mags d'Orient.

Laia Garcia i Glòria Tiñena.

Racó dels Lluïsos

El premi de la fotografia del butlletí 102 ha quedat desert...!!!

Endevineu el nou "racó"

Maria Teresa Campmany i Boada
Sòcia número 329
Nascuda el 2/8/1949

Dora= Sí, ja ho sé. Veieu el número de sòcia i direu que no li tocava entrevista encara, que hi ha una colla de gent al seu davant que també aspira a sortir a les pàgines del nostre butlletí, ara amb el flamant nom de "La Veu dels Lluïsos". Teniu raó. Hem fet un salt entre els entrevistats perquè la Teresa és el Cap Visible que ha fet possible que el nostre Teatre s'enlairés en renom, com fa molts anys enrere ho havia fet, gràcies als grans espectacles que cada any es munten per les Festes de Sant Lluís. L'últim gran espectacle va ser la representació de "La Bella i la Bèstia", de la qual en parlem en aquest número tot i que ja han passat quatre mesos. Ara us en fem la crítica i us mostrem un grapat de fotografies, molt boniques, per cert. Enteneu per què donem prioritat a aquesta dona que amb la seva empenta sap posar en moviment més de cent persones implicades en l'espectacle? Amb el vostre permís, comencem a repassar la vida i miracles de la sòcia número 329 i comencem pel moment del seu naixement:

Mª Teresa= Vaig venir al món a les mans de la senyora Juliana un dia molt calorós a primera hora de la tarda. En veure'm la mare i la tieta, van dir que tenia cara de poma (encara és de poma, una mica pansida, però recorda aquesta fruita). En passar els dies van estar molt contentes perquè menjava bé i força, cosa que no havia fet la meva germana Mª Àngels, nascuda vuit anys abans que jo.

Dora= Ja ho veieu, un sol de nena, que no amoïnava ningú perquè, segons diu sabia jugar sola, el seu magí ja se les campava al seu aire.

Mª Teresa= Al pati de casa hi havia conills, gallines, un hort i una figuera que ens donava bones figues de coll de dama que nosaltres recollíem amb l'ajuda d'una badoquera. La mare, de tant en tant, n'omplia un cistell que jo li portava a la senyora Maria, la mare del rector mossèn Rosselló. El pare no s'hi podia acostar a la figuera: de seguida li sortien unes "pupes" als braços al més mínim contacte de l'aire amb pol·len de l'arbre: era al·lèrgia, que en aquells anys 60 encara no sabien detectar els metges. Aquesta figuera la vam tallar quan es va construir la casa per la meva germana i el que seria i encara és, el seu marit, en Salvador Casals.

Dora = M'han dit que vas anar a les escoles de les Franceses del carrer Dante.

Mª Teresa= És cert. Portàvem uniforme d'estiu i d'hivern molt elegant: estil mariner, blanc a l'estiu i blau a l'hivern amb l'afegit d'un abric amb botons daurats amb una àncora incrustada en cadascun. A més, portàvem barret, també canviant de color: blanc a l'estiu i blau a l'hivern. Uns pocs anys més endavant ens canviaren el barret per una boina blau marí amb la insígnia de la Immaculada. Els dies de grans festa, ens posàvem uns guants blancs.

Dora = Manoi! Quin goig que devíeu fer totes plegades! També m'han dit que vas començar a festejar molt joveneta...

Mª Teresa = T'han informat bé. Quan tenia 13 anys vaig conèixer en Francesc Coma que venia a casa a buscar les claus dels Lluïsos (fèiem de guardians de la Casa a més de col·laborar en el teatre, del qual el pare en va ser l'apuntador una llarga colla d'anys. També era de la junta: portava els comptes i apart tenia temps de fer d'home de molts oficis, sobretot entre tramoies i gent de teatre) Tornant a en Francesc, jo li donava les claus, ens miràvem i va néixer una atracció especial entre els dos. Em venia a esperar a la sortida d'escola i ja no es va desenganxar del meu costat. Vam festejar cinc anys i ens vam casar l'any 1968. Vam tenir dues filles: la Lel, l'any 1970 i la Montse, l'any 1975. Les dues van anar a la meva antiga escola de "Les Franceses"

Dora = I com que les nenes les tenies a la teva escola, tu, et vas implicar a fer hores extres per a festes nadalenques i de fi de curs.

Mª Teresa = M'agradava dirigir. Tenia l'experiència d'haver observat molt tot el treball que hi ha en un escenari fins a arribar al muntatge de l'obra. Des de ben petita que havia viscut entre bastidors, sortint només una mica als Pastorets i a La Passió. Allà pels anys

1978 o 80, vam muntar un espectacle a l'escola, el primer que jo dirigia: "*La Blancaneus*" (la Lel va fer de protagonista). Hi sortien moltes criatures de tots els cursos, des de sis a setze anys, unes 120 a 140 criatures. L'espectacle es presentava a la sala dels Lluïsos, que l'escola llogava per encabir a tants de pares, mares, avis i familiars. Vaig fer de directora, em sembla que vint anys. Apart d'actuar tots els escolars, també muntàvem un numeret per als pares que en dèiem "*sortir a fer l'ànec*". Va ser durant aquells anys que vaig fer amistat amb la Maira. Em vaig acomiadar de l'escola amb la representació escurçada del "*Mikado*" i amb aquesta obra vaig començar als Lluïsos, amb una colla del grup de ballets en un festival dedicat als socis més antics de la Casa.

Dora = Tot això passava quan la presidència la portava l'Enric Roig. Ell et va proposar muntar espectacles per a les festes de Sant Lluís. Tu vas acceptar el repte i portem una colla d'anys de grans èxits, cada vegada amb més gent que aviat hi hauran més actors que no espectadors, perquè tothom vol participar

La M. Teresa l'any 1950

en aquesta experiència extraordinària de Festa Col·lectiva. Passem llista d'espectacles, va.

Mª Teresa = L'any 1999, **Pedaços**, en començar el nou curs s'ofereixen a actuar a les meves ordres tres dels antics actors que jo admirava: En Jordi Dordal, la Dora Serra i en Lluís Homar. Em va fer molt de

respecte i alhora il·lusionat tenir-los entre la colla de neòfits que érem la majoria. Què els podia ensenyar jo que no sabessin ells? Vam representar una "**May Fair Laidy**" preciosa, amb una colla de nenes de tres i quatre anys (només un nen que aviat va plegar veles) que avui dia són ja adolescents, molt bones actrius. El bon amic Daniel Comas l'any 2000 va escriure l'obra **La revetlla de Sant Joan**; l'estimat i desaparegut Manel Gausachs el 2001 ens va preparar **La neboda del Rector**; el 2002 **Mary Popins**, el 2003 la Dora Serra **La nena**

s'ha fet gran i l'any del centenari, el 2004 **Horta Cent, el Retaule d'Horta**. Hem representat el 2005 **La Blancaneus**, el 2006 en Daniel torna a fer d'escriptor i representem **Anem a fer un tomb**, que volia dir passejar per les Rambles de Barcelona i presentar un seguit de gags que podien passar o que ens inventàvem; el 2007, **Robin Hood**, el 2008 ens atrevim amb **80 dies en globus**, el 2009 **La Rateta que escombrava l'escaleta**, el 2010 **Sisters Act**, on ens sorprèn la Dora dient -nos adéu a l'escenari. Abans, sense avisar, el 13/8/2008, ens va deixar en Francesc Coma, el meu homer, per mort del mal més estès i famós universalment: el càncer. També ens han deixat per sempre en Jordi Dordal, en Lluís Homar i l'Albert Grau.

Dora = Ens estem posant massa tètrics! Canviem de tema si et sembla bé. Aquest any heu muntat **La Bella i la Bèstia** i suposo que ja estàs preparant una sorpresa per l'any que ve. Dic el títol? **Mamma mia**. Suposo que la Nuri t'escriurà la lletra al català i les cançons seran en play bac. Però tot això encara no ha arribat. Parlem de **Pastorets**.

Mª Teresa = Hi ha hagut una llarga temporada que no es representaven. Van començar el grup de Dansaires en fer un curt número de Pastorets en el seu festival nadalenc. S'hi va implicar gent del grup Auca i van acabar passant-me la torxa perquè muntés uns nous Pastorets dedicats als menuts de la Casa. Arreplegant textos de Josep Mª Folch i Torres, Joaquim Ruyra, música de l'Estel de Nazaret i lletra inventada pels escriptors de la Casa, hem acabat muntant un espectacle on hi tenen cabuda gent des que neixen (cada any tenim un nou Nen Jesús) fins a gent quasi centenària. Pensar que vaig començar amb 12 persones en aquell **Mikado** i ara tenim una plantilla de 130 actors i actrius, més tota la gent que treballa darrere l'escenari en llums, tramoies, so, atrezzo i un llarg etc. etc.

Dora = És magnífic poder dir que hi ha tants col·laboradors: equip tècnic, traductors, directores de ball, de cants, de mímica... Gràcies a la personalitat de la Teresa Campmany els Lluïsos es pot vanagloriar de ser una entitat treballadora, oberta al barri, agermanada i il·lusionada de cara al futur. Tothom és prescindible, tots tenim el nostre espai en aquest món, tots podem aportar un granet d'arena. Cal estar al lloc precís en el moment oportú. Cal ser un esperit generós i optimista, com ho és la nostra Maria Teresa!

Dora Serra

Llegit als diaris durant els mesos d'octubre, novembre i desembre de 2011 i gener, febrer de 2012:

Octubre de 2011

El 23% de les noves biotech de l'Estat són catalanes.

Els darrers dos anys les empreses de recent creació de biotecnologia catalanes han seguit un ritme similar a ciutats com ara Berlín o Oslo.

Novembre de 2011

El PP obté una majoria absoluta aclaparadora que li atorguen 186 escons, El PSOE s'enfonsa i obté 110 escons, el pitjor resultat dels últims anys. CiU, la tercera força més votada i la primera a Catalunya, obtenint 16 diputats.

El Vaticà fa una exposició de la Sagrada Família.

Desembre de 2011

Inauguren a la Molina la caldera de biomassa. La nova caldera, s'alimenta de residus forestals generats per la neteja dels boscos i s'utilitza per produir energia. Aquesta nova infraestructura suposa un estalvi anual de 60 mil euros en consum d'energia

Es lliuren els XXII guardons culturals Ateneus.

Vespres de Jazz, dels Lluïsos d'Horta (premi a la creativitat en música).

Gener de 2012

L'economia alemanya punxa i s'encamina cap a la recessió. El PIB comença a recular el quart trimestre, tot i que en el conjunt de l'exercici encara creix. La primera potència de la zona euro aconsegueix un 1% de dèficit.

Febrer de 2012

Mor Manuel Fraga Iribarne.

Tenia 89 anys i el passat mes de setembre es va retirar de la vida pública després de 60 anys d'activitat política.

Llegit als Diaris...

El Congrés dels Diputats ha homenatjat al fundador del Partit Popular, Manuel Fraga, en un acte que no ha comptat amb la presència d'ERC, ICV, Compromís, PNV, IU, Amaiur, BNG, CHA o Geroa Bai. El diputat d'ERC Alfred Bosch ha qualificat com "inaudit, improp i fora de lloc" l'acte en record de Fraga en considerar que es tracta d'homenatjar "un home de Franco". Fraga va ser ministre d'un dictador, va manipular des del poder l'opinió pública, i va col·laborar a trepitjar els drets humans, en especial els de reunió, pensament, associació, llibertat de consciència, manifestació i expressió. Fidel a l'imaginari d'animadversió espanyol a la diferència lingüística i cultural, va ser un home que públicament va dir coses tan dignes com que Catalunya havia de ser bombardejada periòdicament i que, per si calia, ell encara guardava el mosquetó per envair-nos si se n'esqueia la necessitat.

Mor Antoni Tàpies a l'edat de 88 anys.

El pintor, escultor i teòric de l'art, va néixer a Barcelona el 13 de desembre de 1923 i està considerat un dels millors artistes catalans d'avantguarda del segle XX i un dels principals exponents mundials de l'informalisme. Nascut en una família burgesa, culta i catalanista, la seva llarga trajectòria va començar als anys quaranta del segle passat, quan va abandonar els seus estudis de dret per dedicar-se de ple a la pintura i el dibuix, una afició que havia adquirit als 18 anys durant una llar-

ga convalescència per tuberculosi

El 1950 va viatjar a París i allà va conèixer Picasso i va entrar en contacte amb les idees revolucionàries

d'esquerres i la pintura abstracta.

Sensible als esdeveniments polítics i socials del moment, a finals dels seixanta i principis dels setanta va intensificar la seva oposició al franquisme. Va ser un dels empresonats per assistir a una assemblea clandestina al monestir de Montserrat per protestar contra el Procés de Burgos. L'artista cercava que les seves obres tinguessin el poder de transformar l'interior de l'observador. Aquesta recerca espiritual coincidia amb el seu interès per la matèria, que es reflecteix en l'ús de materials aliens a la tradició acadèmica i a l'experimentació amb noves tècniques.

Les creus i les X van ser també característiques en la seva obra, així com les T majúscules, pel seu cognom, i el 4, pels quatre elements i punts cardinals.

Als anys 90 va acceptar encàrrecs institucionals com *Les quatre cròniques* de la Sala Tarradellas de la Generalitat, la decoració mural dels pavellons de Catalunya per a l'Expo de Sevilla, o una capella laica per a la Universitat Pompeu Fabra (UPF).

En canvi, el mitjà de 18 metres que havia projectat per a la Sala Oval del Museu Nacional d'Art de Catalunya

(MNAC), es va veure envoltat per la polèmica i no es va arribar a concretar, tot i que a la seva fundació s'hi exposa una versió reduïda.

L'any 1990 va inaugurar la fundació que porta el seu nom al carrer Aragó de Barcelona, a l'antiga seu de l'Editorial Montaner i Simon, obra de l'arquitecte modernista Lluís Domènech i Montaner. L'edifici està coronat per l'escultura *Núvol i cadira* (1990).

Premi de la Fundació Wolf de les Arts el 1981; la Medalla d'Or de la Generalitat el 1983; el Premi Príncep d'Astúries de les Arts el 1990; la Medalla d'Or de la ciutat de Barcelona, el 1992; la Medalla Picasso de la Unesco el 1993; el Premi Nacional d'Arts Plàstiques de la Generalitat el 1995; el Velázquez d'Arts Plàstiques del ministeri de Cultura el 2003 i el Praemium Imperiale de l'Associació Artística del Japó. 2010

Josep Magrans i Breu

Fem Història...

El passat dissabte 14 de gener va tenir lloc a casa nostra una bonica celebració: la finalització de la primera fase de les obres.

Tots sabem que s'ha fet un gran esforç (tant de gestió, com econòmic, com de personal) per anar adequant de mica en mica les nostres instal·lacions a la normativa vigent: sortides d'emergència, tallafocs, supressió de barreres arquitectòniques... i una vegada enllestida la primera fase d'aquesta adequació, es va voler celebrar.

I quina, es va creure, seria la millor manera de celebrar-ho? Doncs reunir i mostrar què s'està fent a casa nostra. Així doncs que es va demanar a totes les seccions de la casa que fessin una petita mostra de la feina que s'està fent, en directe o a través d'imatges.

L'acte va està dirigit per la Cecília Font i presentat per l'Àngel Teno i la Núria Coma. Va obrir l'acte la nostra presidenta, Núria Font, acompanyada per la regidora del districte, i ens van dedicar unes paraules. Per l'escenari van passar després les seccions de tennis taula, l'esbart (infantil i grup de pares), el teatre (infantil, juvenil, d'adults i musical) i la Vai fent jugar i participar els petits. També vam veure un bonic vídeo on se'ns mostraven tots els racons dels Lluïsos. Les seccions de manualitats, fotografia, excursions i jazz, ens van mostrar en fotografies o vídeo la seva feina. L'espectacle el va clausurar el vicepresident de l'entitat, Xester Aguilar, i vam poder gaudir a continuació d'un petit refrigeri a la remodelada sala de tennis taula.

Va ser un acte entranyable, una mica llarg, val a dir-ho (va durar tres hores ben bones) però va valer la pena, tot i els petits problemes tècnics que hi van haver. Vam poder viure de ben a prop, tota la feina que s'està fent a casa nostra, i que no n'és poca!

Endavant! Estem demostrant que som una entitat ben viva i amb un potencial excel·lent. Només cal veure la quantitat de canalla i joventut que participa en les diferents seccions!

MOLTES FELICITATS A TOTHOM!

Núria Solé i Serra

Ajuntament
de Barcelona
Horta-Guinardó

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Direcció General d'Acció Cívica